

DEKURYJO (8) *sb m*

dekuryjo (7), **dekuryjus** (1); dekuryjo *LatHar*; dekuryjo : dekuryjus *BielSpr* (5 : 1).

-k- (2), -c- (6).

e oraz o *prawdopodobnie jasne*.

sg *N* dekuryjo (6). ◇ *G* dekuryjusa (1). ◇ (*lat.*) *pl N* decuriones (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dowódca oddziału (dekurii), złożonego (początkowo) z 10 żołnierzy; przełożony, zwierzchnik; w prowincjach i koloniach rzymskich również radny lub senator [decurio – dziesiątnik BartBydg; – dziesiątnik nad tymi dziesiąćmi. Item radny pan albo starosta nad jednym miastem, który większego ma nad sobą, podstarości albo burgrabia Mącz 79b; – dziesiątnik Calep; dziesiątnik w mieście – Cn] (8) : BielKron 99 marg; Był Decurio, który pod łwą łprawą miał 16. ludzi. BielSpr 29, 13, 13v, 25v; W Greckim języku/ ten Iozef wyraźnie radnym Pánem iest nązwány y to czałe^m/ Decurio znaczy. LatHar 726 marg.

Szeregi: »dekuryjus albo dworzanin« (1): To iest włáfny vrząd tego Decuryufá álbo dworzániná/ nie tylko fiebie ćwiczyć ále y koniá. BielSpr 13v.

»dekuryjo albo wojnik« (1): Przełożonego zwano Decurio álbo Woynik/ iáko piefzych Setnik fto łprawował pod iedną Chorągwią BielSpr 13v.

Synonimy: dworzanin, dziesiątnik, przełożony, radny, wojnik.